

ND DIGNITY DEMAND DIGNITY ((DEMAND DIGNITY))) DEMAND DIGNITY DEMAND DIGNITY DEMAND D

SZEMÉTKÉNT KEZELVE

LEROMBOLT ROMA OTTHONOK ÉS EMBERI
EGÉSZSÉG VESZÉLYEZTETÉSE ROMÁNIÁBAN

A LAKHATÁS
EMBERI JOG

AMNESTY
INTERNATIONAL

„CSAK AKKOR VISZNEK EL BENNÜNKET INNEN, AMIKOR MÁR HALOTTAK LESZÜNK.”

Regina, Csíkszereda külvárosban fekvő Primaverii utca egyik lakója, az Amnesty International munkatársaival beszélget 2009. májusában.

Körülbelül 75 roma – köztük több kisgyerekes család – fémkabinokban és konyhókban él egy szennyvíztisztító üzem mellett 2004 óta. Erre az emberi lakhatásra alkalmatlannak ítélt környékre költöztették őket a romániai Csíkszereda központjában lévő roskadozó épületből. Azt mondták nekik, hogy a költözés csak ideiglenes, és hogy a saját egészségük érdekében történik. Több, mint öt év és bírósági eljárások sora után, a megfelelő lakáshoz való joguk folytatólagos megsértése – egy sor más jog megsértése mellett – kezd érezhetően állandóvá válni.

MEGKÜLÖNBÖZTETÉS ÁLTAL VEZÉRELT POLITIKA

Csaknem 2,2 millió roma él Romániában, ami a teljes népesség 10 százalékát teszi ki. Ennek ellenére a romák elleni hátrányos megkülönböztetés továbbra is széles körben elterjedt és mélyen beágyazódott, mind a köztisztviselők, mind a tágabb értelemben vett társadalom részéről. Ennek eredményeképpen, a romák 75 százaléka él szegénységben, ellentétben ezzel, a románok 24 százaléka, és a legnagyobb kisebbséget jelentő magyarok 20 százaléka kényszerül hasonló körülmények közé. A romák testi egészsége és életkörülménye az országban belül a legrosszabbak közé sorolható. Amikor pedig szót próbálnak emelni az életükre kiható megkülönböztetés ellen, sokszor egyszerűen csak figyelmen kívül hagyják őket.

A romák elleni faji megkülönböztetést a rendszeres kényszerkilakoltatás valamint annak a veszélye állandósítja országszerte. Amikor a kilakoltatások során a hatóságok alternatív lakóhelyet ajánlanak fel, a szálláshelyek gyakran nagyon keveset tartalmaznak, és a körülmények között, valamint alapvető szolgáltatások, mint a víz, fűtés vagy villany, nélkül kerülnek felépítésre. A közelmúltban

több roma közösségeket lakoltattak ki és telepítettek át szemételepek, szennyvíztisztító üzemek, vagy külvárosi ipari körzetek közelébe. Amikor ez történik velük, nemcsak az otthonukat veszítik el, hanem a javaikat, társadalmi hálózatukat, valamint a munkához és az állami szolgáltatásokhoz való hozzáférést is. Más ezen területek közelében élő közösségek ritkán fogadják szeretettel az új szomszédait, és számos esetben számoltak be az újonnan érkezettek felé mutatott nyílt ellenségeskedésről és zaklatásról.

Amikor a hatóságok akaratuk ellenére kilakoltatják a roma közösségeket megfelelő egyeztetés, megfelelő értesítés vagy megfelelő alternatív szálláshely biztosítása nélkül, akkor megsértik azokat a nemzetközi és regionális jogszabályokat és előírásokat, melyet Románia kormánya elfogadott, ideértve a Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmányában és az Emberi Jogok Európai Egyezményében foglaltakat.

Bár egyes romák állandó épületszerkezetekben laknak törvényes lakásbérleti viszonyban, több egyéb régóta meglévő roma lakáshelyet a kormány „ideiglenesnek” és nem hivatalosnak tart, lakóik pedig nem rendelkeznek bérleti jogviszonyt igazoló

irattal, ezzel jelentősen növelve kilakoltatásuk veszélyét.

Ez megsérti azon nemzetközi és regionális jogszabályokat, amelyek megkövetelik, hogy minden egyén rendelkezzen minimális birtoklási védelemmel, ezzel biztosítva számára a törvényes védelmet a kényszerkilakoltatással, zaklatással és egyéb fenyegetésekkel szemben.

A PICTOR NAGY IMRE UTCA 27 SZÁM ALATTI LAKOSOK ESETE

2004-ben több, mint 100 romát erőszakkal kilakoltattak az önkormányzati hatóságok egy Csíkszereda – közép-romániai Harghita megye fővárosa – központjában lévő épületből. Legtöbbjüket a hatóságok áttelepítették a város külső részén fekvő Primaverii utca végébe egy szennyvíztisztító üzem mögé. Néhányan közülük inkább átköltöztek a pár kilométerre levő szemételepre, minthogy a szennyvíztisztító üzem mellett lakjanak.

A közösség tagjai azóta laktak a Pictor Nagy Imre utca 27 szám alatt, hogy az 1970-es években egy roma család kibérelt ott egy lakást. 2004-re 12 roma család lakott

törvényesen a csíkszeredai önkormányzat tulajdonába lévő épületben. Az évek során többen is beköltöztek érvényes jogcím nélkül az épületbe, vagy kunyhókat húztak fel az udvaron. 2004-re több, mint 100, különböző jogi státusszal rendelkező, roma lakott az épületben vagy annak udvarán. A hatóságok és a közösség tagjainak egybehangzó állítása szerint az épület állapota leromlott és évekig nem tatarozták az ingatlant. Sándor, egy roma férfi aki 30 évig lakott az épületben, elmondta az Amnesty International-nek:

„Az évek során az önkormányzat nem végzett semmiféle karbantartási munkát a házon. Elmentünk az önkormányzathoz és megkértük őket, hogy járjanak közbe és végezzenek szerkezeti javításokat, de hiábavaló volt. A ház állapota romlani kezdett, többször elmentünk az önkormányzathoz, hogy tájékoztassuk őket a (ház) rossz állapotáról, de azt mondták, hogy nem tudtak semmit sem tenni az ügy érdekében.”

A hatóságok 2001-ben tárgyalásba kezdtek a lakókkal a ház kiürítéséről, mondván, hogy el kell költözniük a saját biztonságuk

Még mindig a szennyvíztisztító üzem mellett lévő nyolc fémkabin és 14 kunyhó nyújt szállást a roma közösség 75 tagjának Csíkszeredán, miután erőszakkal kilakoltatták őket a város központjából 2004 júniusában.

érdekében. De a közösség teljes körű tájékoztatása és a velük való egyeztetés elmaradt. A hatóságok 2001-ben nyolc fém lakókabint vásároltak, hogy az épületben lakóknak alternatív szálláshelyet biztosítsanak, és ezeket a szennyvíztisztító üzem mellé helyezték készenlétbe

számukra. 2003-ban az önkormányzati tanács jóváhagyta az épület lebontását. A családok állítása szerint a hatóságok biztosították őket, hogy a kabinok csak ideiglenes megoldást nyújtanak, és kellő időn belül megfelelő lakóhelyet bocsátanak rendelkezésükre.

Az emberek 2004 júniusában történt kilakoltatása a Pictor Nagy Imre utcából megsértette a Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Bizottságának 7. számú Általános Magyarzatába foglalt kilakoltatás esetén követendő szabályokat és előírásokat. A kilakoltatásuk 'kényszerkilakoltatásnak' minősül, ezzel közvetlenül megszegvén Románia

MI A KÉNYSZERKILAKOLTATÁS

A kényszerkilakoltatás az emberek akarataik ellenére való eltávolítása az otthonukból vagy az általuk elfoglalt területről, ha az eltávolítás jogi védelem vagy egyéb biztosíték nélkül történik. Nem minden erőszakkal végrehajtott kilakoltatás minősül kényszerkilakoltatásnak – ha egy erőszakot alkalmazó törvényes kilakoltatás esetében a biztonsági intézkedéseknek megfelelően járnak el, akkor az nem szegi meg a kényszerkilakoltatás tilalmát.

kényszerkilakoltatás megakadályozására, elkerülésére és megtiltására vonatkozó nemzetközi és regionális emberi jogi kötelezettségeit.

A 2001 és 2004 között a Pictor Nagy Imre utca lakóinak nem volt lehetőségük megtámadni a kilakoltatási határozatot. Nem nyílt alkalmuk részt venni a határozathozatali folyamatban és befolyásolni saját jövőjüket. A hatóságok meg sem próbálták alternatív megoldást találni, annak érdekében, hogy elkerüljék a kilakoltatást. Még akkor is, ha a megbeszélések után a kilakoltatás szükségesnek bizonyult az épület állapota és a lakók biztonságának védelme miatt, az érintett közösségnek lehetőséget kellett volna adni arra, hogy egy másik, elfogadható helyet találjon az áttelepítésre.

A hatóságoknak tájékoztatnia kellett volna a közösséget a javasolt áttelepítési tervekről és lehetőséget adni azok egyeztetésére – a megfelelő konzultációs módszereket és eljárásokat követve, lehetővé téve ezzel a közösség valódi részvételét.

Az Amnesty International az épület több lakójával beszélt. Azt mondták, hogy ők nem akartak elköltözni és egyértelműen közölték az önkormányzati képviselőkkel, akikkel találkoztak, hogy nem fogadják örömmel a javasolt a szennyvíztisztító üzem melletti fémkabinokba való átköltöztetésüket. Többsége azoknak, akik végül is beegyeztek a költözésbe, abban a hitben tették ezt, hogy az áttelepítés csak ideiglenes, amíg a megfelelő lakóhely fel nem épül.

„A Pictor Nagy Imre utcai ház jó volt. Volt benne egy szoba, egy konyha és egy kis tárolószoba.”

Gyöngyi, 2009. január

„Amikor jöttek, hogy tudassák velünk, hogy el kell költöznünk, akkor azt mondták, hogy a Primavera utcába fognak bennünket átköltöztetni. [Ez volt] egyetlen lehetőség, amit ajánlottak. Azt mondták, hogy ha nem akarunk a ... Primavera utcába menni, akkor kint kell maradnunk az utcán, ... mert nem adnak másik házat”

Sándor, 2009. január

„Csak én és a családom: hét gyerek, én és a férjem. Nem tetszett, de jobb volt, mint az utcákon élni.”

Erzsébet, 2009. január

A hatóságok állítása szerint szennyvíztisztító üzem mellé való áttelepítéséről a romák szóbeli tájékoztatásban részesültek röviddel a fémkabinok 2001-ben való megvásárlása után. Annak ellenére, hogy a törvény megköveteli, hogy minden érintett, a kilakoltatás dátumát is tartalmazó írásbeli értesítést kapjon megfelelő időn belül a kiköltöztetés előtt, a hatóságok nem tettek ennek eleget.

A Pictor Nagy Imre utcai lakók azt állítják, hogy csak szóban értesítették őket 24 órával azelőtt, hogy a kilakoltatás megtörtént 2004

júniusában. Azonban a román törvények szerint a lakóknak további nyolc nap áll a rendelkezésükre az értesítés után, hogy önkéntesen együttműködjenek a kilakoltatási határozattal. 8 nap eltelté után törvényesen kilakoltathatják őket erőszakkal. Eszerint a hatóságok Csíkszeredán nem tartották be sem a nemzetközi sem a saját jogi szabályait.

„Odajöttek és azt mondták hogy a következő nap ki kell költöznünk. Mindenki összeszedte a dolgait és a barakkokba költözött. 24 órát kaptunk a kiköltözésre. Azt mondták, hogy ha nem jövünk ki, akkor is jönnek majd a teherautókkal és le fogják bontani a házat.”

Sándor, 2009. január

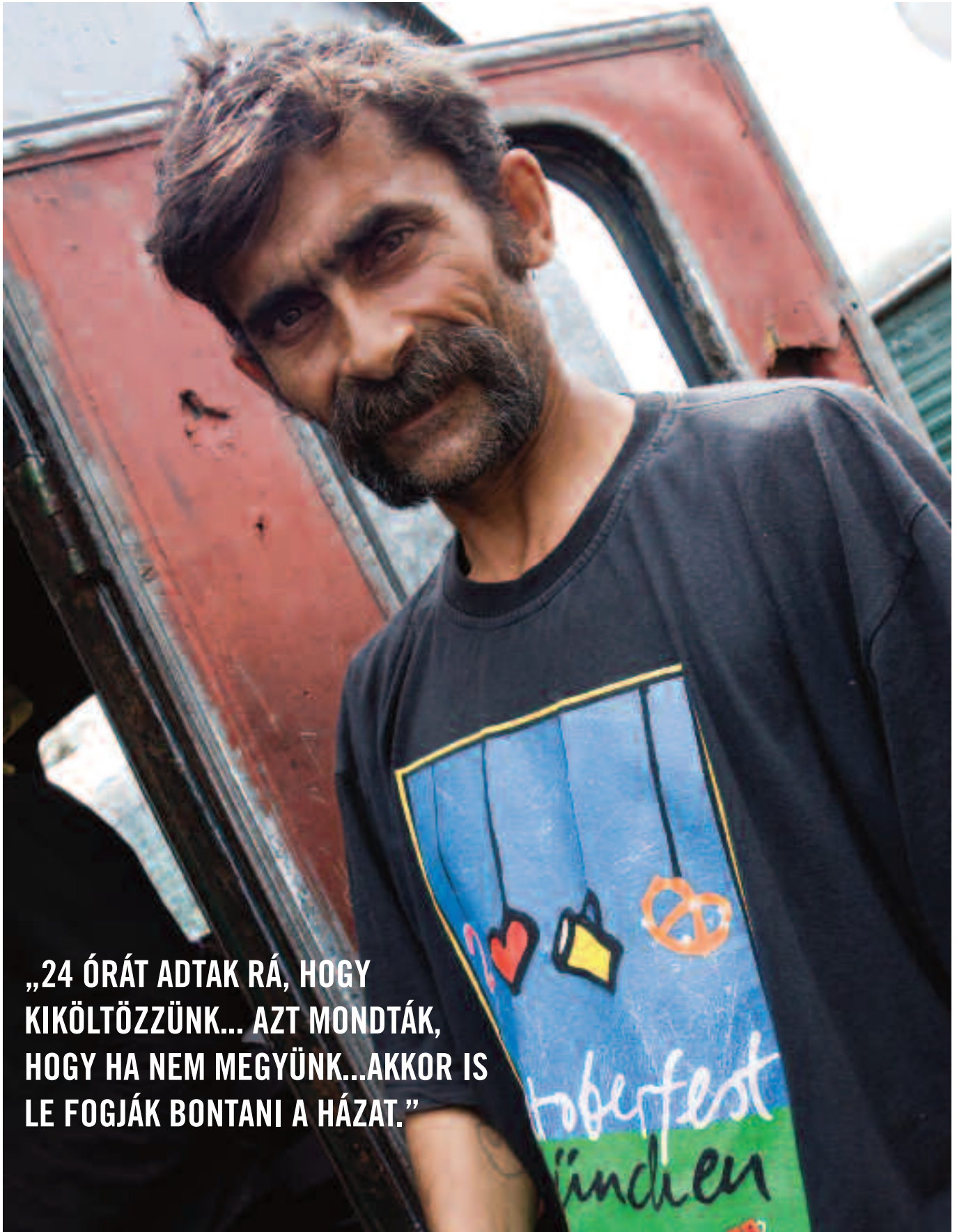
A kilakoltatás napján az önkormányzat képviselői megérkeztek a Pictor Nagy Imre utcába. A hatóságok szerint a legtöbb roma az épületben együttműködött a határozattal, és szó nélkül átköltözött a hatóságok segítségével a szennyvíztisztító üzem mellé. A jelentések szerint, néhány család nem akarta elhagyni az épületet, de mégis megtették azt, amikor a helyi rendfenntartók megérkeztek.

A kényszerkilakoltatás nemcsak a közösség egy barátságtalan és lakhatásra alkalmatlan helyre való költözését jelentette, hanem azt is, hogy kilakoltatták őket arról a helyről, amit számos éven át az otthonuknak neveztek és kiszakították őket szélesebb szociális környezetükből.

„Jó volt ott nekünk. Lehetőségünk volt arra, hogy hitelbe vásároljunk egy kisebb boltból, és akkor fizessünk, amikor volt pénzünk. A kis bolt tulajdonosától hitelbe kaptam kenyeret a gyerekeim számára.”

Erzsébet, 2009. január

Sándor az egyik szennyvíztisztító üzem melletti fémkabinban él partnerével és három gyerekével.

**„24 ÓRÁT ADTAK RÁ, HOGY
KIKÖLTÖZZÜNK... AZT MONDTÁK,
HOGY HA NEM MEGYÜNK...AKKOR IS
LE FOGJÁK BONTANI A HÁZAT.”**

Fotó: Amnesty International

VÁROSI LAKOSOKBÓL SZENNYVÍZTISZTÍTÓI ÜZEM KIREKESZTETTJEIVÉ VÁLTAK

Annak ellenére, hogy a nemzetközi és regionális jogi szabályok alapján mindenkit megillet minimális birtokbiztonság, amely törvényes védelmet biztosít a kényszerkilakoltatás, zaklatás és más fenyegetések ellen, azok számára, akik hivatalos lakhatási engedély nélkül tartózkodtak a város központjában levő épületben, kilakoltatásuk után sem lett ez a védelem biztosítva.

Csak azokkal a családokkal kötöttek ideiglenes szerződést a fémkabinokra, akik törvényesen laktak a Pictor Nagy Imre utcában. Mások számára nem biztosítottak szálláslehetőséget, de néhányan úgy döntöttek, hogy a fémkabinok mellé konyhókat építenek a maguk által összegyűjtött anyagokból. Birtokbiztonság nélkül még kiszolgáltatottabbá váltak egy ismételt egyeztetés vagy jóvátétel nélküli áthelyezéssel szemben. A hatóságok azt mondták az Amnesty International-nek, hogy a romák ott-tartózkodását annak ellenére elviselik, hogy az építkezés tilos a szennyvíztisztító üzem mellett, és hogy a konyhók „nem hivatalosak”.

Még a szerződéssel rendelkező roma családok szennyvíztisztító üzem melletti Primaverii utcába való áttelepítésének is csak átmenetinek kellett volna lennie. Ennek ellenére, öt évvel később a kilakoltatott családok továbbra is rendkívül kétes, megfelelő lakáshoz való emberi jogot sértő, körülmények között élnek. Nincs birtokvédelem,

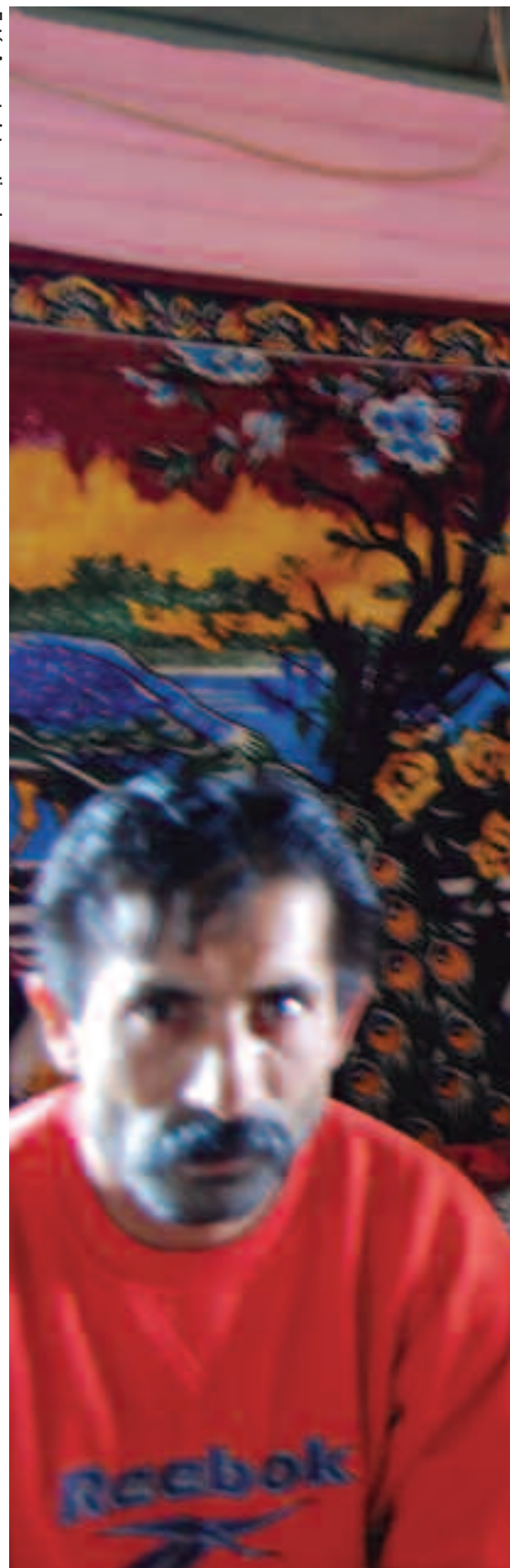
fennt: Az önkormányzat által a kilakoltatott romák számára biztosított fémkabinok túlszűfoltak és nem védik meg őket az esőtől vagy a hidegtől.

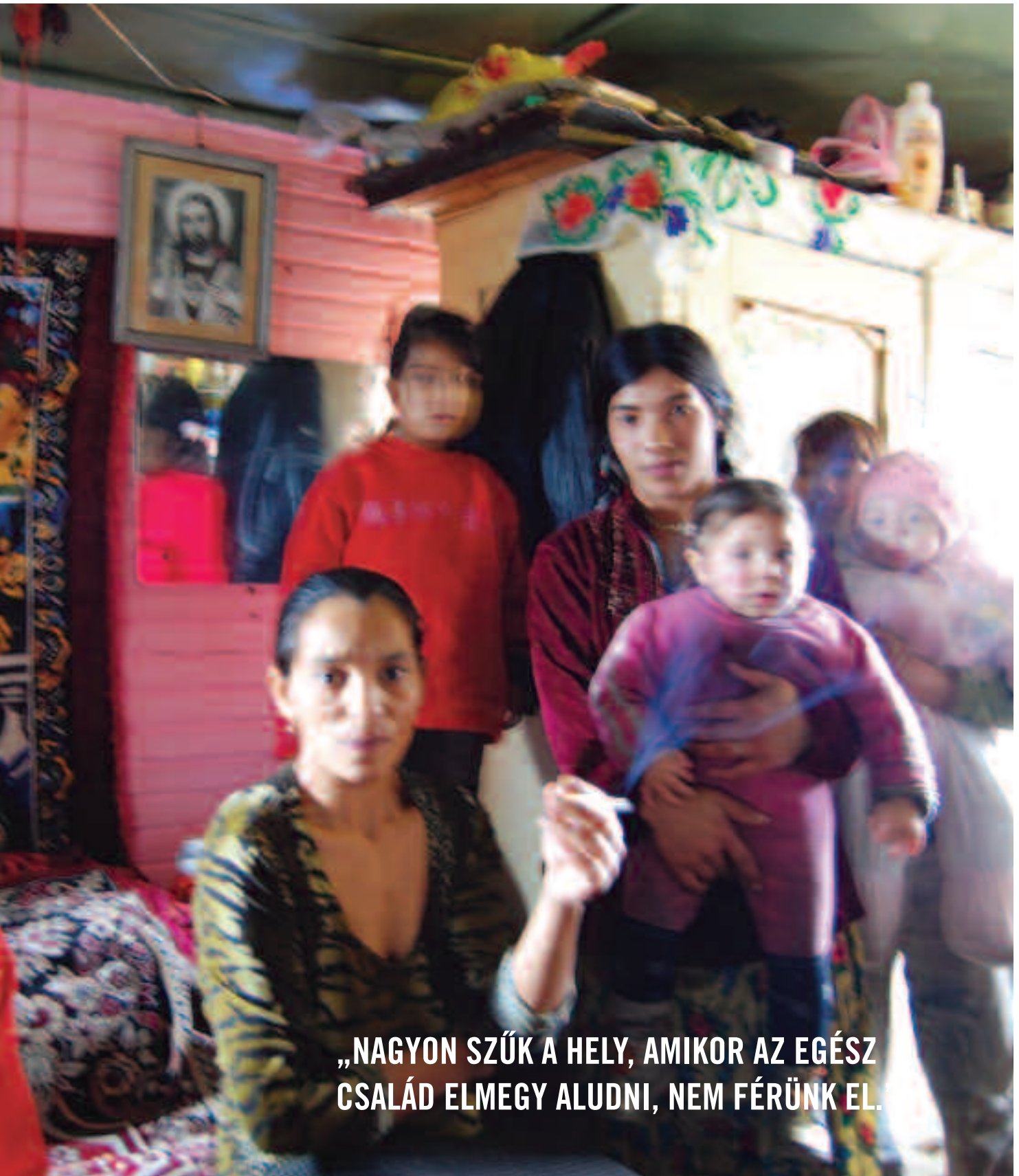
megfelelő szolgáltatás, eszköz, berendezés, infrastruktúra, helyszín vagy lakhatóság biztosítva számukra. Továbbra is kirekesztik őket a város peremeire, amit ők az otthonuknak neveznek.

Az életkörülményeik tovább szítják a ellenük irányuló diszkriminációt, és még jobban kirekesztik a romákat az őket körülvevő társadalomból. Már az is elég nehéz a roma családok számára, hogy legyőzzék az országban meglévő általános faji megkülönböztetést, de a szennyvíztisztító üzemnél lakó romák helyzete még súlyosabb az alapvető szolgáltatások hiánya miatt. A fémkabinok túlszűfoltak, sok esetben az egy kabinban lakók száma meghaladja annak hat-emberes kapacitását. A higiéniai szolgáltatások elkeserítőek, előfordul, hogy csupán négy WC-fülke áll az egész közösség rendelkezésére.

„Szűken vagyunk, amikor az egész család aludni megy, nem férünk el. Nem tudunk fürödni; nem tudunk megmosakodni. Túl kicsi a hely. Nem akarjuk, hogy az idősebb lányok az apjuk előtt fürödjének.”

Erzsébet, 2009. január

**„NAGYON SZŰK A HELY, AMIKOR AZ EGÉSZ
CSALÁD ELMEGY ALUDNI, NEM FÉRÜNK EL.”**

Erzsébet a szennyvíztisztító üzem melletti fémkabinban él partnerével és kilenc gyermekével.

Photography@Zsuzsanna Arató

„Egy olyan házra van szükségünk, ahol felkelhetünk és lemosakodhatunk. Sehova se engednek be bennünket ilyen koszosan; azt mondják, bűdösek vagyunk. Azt akarjuk, hogy beengedjenek minket a különböző helyekre. Télen hideg vízben kell megmosdanunk.”

Tibor, 2009. május

A közösség tagjai azt mondják, hogy többször is panaszkodtak a hatóságoknak, de senki sem hallgatja meg őket. A polgármesteri hivatal azt állítja, hogy a közösség új házba való áttelepítésére irányuló erőfeszítések kudarcba fulladtak, mivel a városi tanács nem hagyta jóvá a szükséges telekvásárlást és építési beruházást, miután a szomszédok panaszkodtak, hogy nem akarnak romák mellett lakni.

font: Mosás, játék és állatok ellátása. Mindenki harcol a helyért a szennyvíztisztító üzem mellett.

AZ EGÉSZSÉGES KÖRNYEZETHEZ VALÓ JOG

„A házak megtelődnek azzal a szaggal. Éjjel is ... a gyerekek betakarják az arcukat a párnákkal. Nem akarunk enni, amikor érezzük a szagot. ... Volt egy másik gyermekem is, egy kislány, aki meghalt négy hónapos korában ... Ezért félek. Nem akarom elveszíteni a többi gyermekemet ... Szeretnék elköltözni innen; semmi másra nincs szükségem.”

Ilana, 2009. május

Az egyik fő aggály az ideiglenes fémkabinokkal és kunyhókkal kapcsolatban az, hogy túl közel vannak magához a szennyvízüzemhez. A nemzeti előírásoknak megfelelően egy 300 méteres védelmi zónának kellene elválasztania a lakóhelyeket az esetlegesen mérgező veszélyforrástól, de a kabinok ezen a zónán belül vannak, és a mellettük levő táblán pedig az olvasható, hogy „Mérgezésveszély”.

A román törvények értelmében, ha nem végeznek vizsgálatot a szennyvíztelep egészségre gyakorolt káros hatásáról, akkor annak 300 méteres körzetén belül tilos embereknek lakni. Egy ilyen vizsgálat javasolhatja a védelmi zóna kiterjesztését, csökkentését vagy biztonságosnak nyilváníthatja a környezetet. Ilyen vizsgálat nem történt. A hatóságok tehát a roma közösséget olyan környékre telepítették közvetlenül, amely káros lehet az egészségükre, ugyanakkor nem tettek semmit annak érdekében, hogy felmérjék a veszélyt. Ezzel saját törvényüket szegték meg. Sőt, az Amnesty International-lel folytatott beszélgetésükben a hatóságok állítják, hogy az ő jóakarataknak köszönhető, hogy a roma családok egy egyébként lakhatásra alkalmatlan, tiltott területen maradhatnak.

Az emberi ürülék kellemetlen szaga – ami fölöttébb elviselhetetlen nyáron – járja át a levegőt a fémkabinok és kunyhók körül. Sok

itt élő roma számolt be az Amnesty International-nek ezen szag mindennapi életükre gyakorolt közvetlen hatásáról és azon félelmükről, hogy ez káros lehet maguk és családjaik egészségére. Valamint elmondták, hogy félnek attól, hogy a szag jelenléte különleges veszélyt jelenthet a gyerekekre nézve.

„Szeretnék elköltözni innen. Az embernek nincs étvágya itt enni, különösen a kisgyerekeknek”

Zita – 2009. május

„Időnként az egész városon át is érezhető ez a szag. Ezért olvasható azon a táblán, hogy ‘Fertőzött terület’, de őket ez nem érdekli, azt mondják, te roma vagy, itt fogsz meghalni.”

Regina, 2009. május

A kabinokba és kunyhókba be van kötve az elektromos áram és van egy ivóvízkút is. Az

önkormányzat ingyenesen biztosítja a személtávoítást. A legtöbb gyereket a közösségből egy ingyenes busz viszi egy szegregált roma iskolába, ahol a hatóságok gondoskodnak az étkeztetésükről. Mindazonáltal az emberi lakhatás szempontjából a körülmények még távolról sem megfelelőek, mivel sem a kabinok, sem a kunyhók nem elég tágasak, és nem nyújtanak kielégítő védelmet a nedvesség, a meleg, az eső és a szél ellen. Télen a hőmérséklet Csíkszeredán minusz 15 fok alá süllyedhet. Bár az önkormányzat biztosít számukra bizonyos mennyiségű tüzelőfát, a közösség tagjai állítása szerint, ez nem elég az egész télre, így műanyag flakonokat és egyéb tárgyakat tüzelnek el, hogy meleg legyen. A fémkabinokban nincs friss levegő és a hidegtől sem védenek.

Néhány tető nem nyújt megoldást az eső ellen, és még a stabilabbak is könnyen

beáznak. Azok a romák, akikkel beszélt az Amnesty International, említették, hogy az esős időszakban a fémkabinok mögött folyó patak szintje megnő, és a víz előnti a kabinokat és a kunyhókat.

„Ez egy szörnyű helyzet. Van itt egy patak aminek, amikor esik az eső, megemelkedik szintje és még a barakkokat is előnti ... a víz térdig ér ilyenkor. A múlt évben ... a víz szintje a barakkban elérte a hároméves lányom magasságát”

Sándor, 2009. január

„A víz kiöntött és bejött a kunyhókba. Kilapátoltuk a vizet a házból és egy vízelvezető árkot kellett ásniuk a ház köré”

Csaba, 2009. május

fent: Roma gyerekek játszanak az üzem kerítésén található tábla mellett, amelyen az olvasható magyarul és románul, hogy „Mérgezésveszély”

Photography@szusanna Ardió

A kabinokba és kunyhókba be van kötve az elektromos áram. Mindazonáltal az emberi lakhatás szempontjából a körülmények még távolról sem megfelelőek, mivel sem a kabinok, sem a kunyhók nem elég tágasak, és nem nyújtanak kielégítő védelmet a nedvesség, a meleg, az eső és a szél ellen.

HOGY MEGHALLJÁK A ROMÁK HANGJÁT

„Szeretnék jobb körülmények között élni, magam miatt, a családom miatt, és az egész közösség miatt. Minden gyereknek jobb körülmények között kellene élnie. És az embereknek meg kellene érteniük bennünket, [de] állatként kezelnek bennünket, és mindig bezárják az ajtókat, amikor meglátnak minket.”

Gábor, 2009. május

Mivel kényszerkilakoltatásuk törvénytelen volt, ezért a lakóknak meg kell adni a jogorvoslati lehetőséget. Az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kultúrális Jogok Bizottsága többször is hangsúlyozza a hatóságok jogorvoslat nyújtási köteleességét, valamint azt, hogy, ha lehetséges, a hatóságoknak jogi segítségnyújtást kell biztosítaniuk az arra rászorulóknak, hogy azok eredményesen élhessenek a jogorvoslatához való jogukkal. Az Amnesty International tudomása szerint azonban a kilakoltatott közösségből senki nem kapott jogi segítségnyújtást az államtól, hogy jogorvoslati lehetőségeik az önkormányzati

hatóságok döntése és tevékenységeivel szemben biztosítva legyenek.

2005. augusztus 23-án az Országos Diszkriminációellenes Tanács (NCCD), egy független testület, amely a nemzeti antidiszkriminációs törvény betartását felügyeli, azt a határozatot hozta, hogy a roma közösség szennyvíztisztító üzem mellé való áttelepítése hátrányos megkülönböztetésnek minősül, és megszegi a magánélethez és az egészséges környezethez való jogot. Az NCCD a döntésében Csikszereda Önkormányzatát pénzbírsággal sújtotta, de formai okok miatt a pénzbírsági határozatot nem juttatták érvényre. 2008 végére, egy helyi nonprofit szervezettel, a Romani CRISS-szel együttműködve, a Pictor Nagy Imre utcai közösség kimerített minden lehetséges nemzeti jogorvoslatot.

Így 2008 decemberében a közösség tagjai, a Romani CRISS segítségével kérelemmel fordultak az Emberi Jogok Európai Bíróságához, azt állítva, hogy az Emberi Jogokról Szóló Európai

Egyezménybe foglalt emberi jogait megsértették.

Egy évvel később a roma közösség még mindig vár a bíróság döntésére, hogy a kérelem elfogadható-e. A Pictor Nagy Imre utcából eredetileg kilakoltatott 100 emberből egyetlen egy sem kapott eddig megfelelő másik lakást. Azok, akik szerencsét próbáltak a szeméttelenen, még mindig várnak a jogaik megvalósítására. Az a 75 ember, akik beköltöztek az önkormányzat szennyvíztisztító üzem melletti „ideiglenes” fémkabinjaiba vagy ott építették fel saját kunyhójukat, még mindig szintén vár. A többi Romániában élő roma ugyancsak vár arra, hogy törvényes jogait érvényre juttassák. Valaminek most már történnie kell! Példát kell mutatni és precedenst kell statuálni.

„Cigányok vagyunk és ezért nem hallgatnak meg minket.”

Mónika, 2009. május

fent: Ilana a szennyvíztisztító üzem melletti egyik kunyhóban lakik partnerével és két gyerekével.

TEGYÜNK

A ROMA KÖZÖSSÉGÉRT CSÍKSZEREDÁN:

Írjunk Csíkszereda polgármesterének és polgármesterhelyettesének a következőkre buzdítva őket:

- Folytassanak őszinte megbeszéléseket a roma közösség Primaverii utcában lakó tagjaival – valamint azokkal, akik a szeméttelép mellé költöztek – a nemzetközi és regionális emberi jogoknak és szabályoknak is megfelelő áttelepítésre alkalmas hely- és szálláslehetőségről.
- Biztosítsanak alternatív és megfelelő szálláshelyet minden Primaverii utcában lakó romának a lakhatási jogviszonyuk természetétől függetlenül egy biztonságos és egészséges helyen.
- Dolgozzanak ki egy tervet a romák Csíkszereda szélesebb körű társadalmába való integrálására.

Ráduly Róbert Kálmán
Csíkszereda Polgármestere
Csíkszereda Városháza
Vár tér 1, 530110, Csíkszereda
Harghita Megye
Románia

Szöke Domokos
Csíkszereda Polgármesterhelyettese
Csíkszereda Városháza
Vár tér 1, 530110, Csíkszereda
Harghita Megye
Románia

Photography@zsuzsanna Ardo

fent: Roma lányok rajzaikkal arról, „ahol lakni szeretnék” az Amnesty International által tartott képzés után Csíkszeredán, Romániában 2009-ben.

JAVASLATOK

A ROMÁN HATÓSÁGOKNAK

Az Amnesty International felkéri a román kormányt, különösképpen a Lakásellátási Minisztériumot a következőkre:

- Biztosítsák, hogy mindazok, akiket erőszakkal kilakoltattak, élni tudjanak a hatékony jogorvoslathoz való jogukkal, valamint érvényesíthessék a jóvátételhez való jogukat, ideértve a kárpótláshoz, rehabilitációhoz, kártérítéshez és kielégítéshez való jogokat, valamint garantálják, hogy a jogsértések nem ismétlődnek meg;
- Biztosítsák, hogy a kilakoltatások csak legvégső megoldásként kerüljenek végrehajtásra, miután minden más lehetséges alternatívát feltártak, és hogy a végrehajtás során a nemzetközi emberi jogi előírásoknak megfelelően járjanak el;
- Szüntessék meg a kényszerkilakoltatásokat;
- Módosítsák a kilakoltatással kapcsolatos törvényeket, előírásokat és gyakorlatot, hogy biztosítsák, hogy a kilakoltatások a nemzetközi és helyi törvényeknek és előírásoknak valamint az egyenlő bánásmód követelményeinek megfelelően történjenek, és se egyének, se csoportok, akár roma, akár nem, ne szenvedjenek aránytalanul tőlük;
- A nemzetközi emberi jogi szabályokat iktatassák törvénybe, és ennek megfelelően módosítsák és alkalmazzák a lakástörvényt, különös figyelmet fordítva az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Bizottságának 4. és 7. Általános Magyarazatára és az ENSZ Faji Megkülönböztetés Elleni Bizottsága által elfogadott, a romák elleni megkülönböztetésről szóló 27. számú Általános Javaslatára, ezen belül a lakásellátásra vonatkozó 30. és 31. bekezdésre.

WWW.DEMANDDIGNITY.ORG

A LAKHATÁS
EMBERI JOG
AMNESTY
INTERNATIONAL

Az Amnesty International több mint 150 országban és területen működő 2,2 millió ember globális mozgalma, amely az emberi jogi sértések megszüntetéséért küzd.

Olyan világot szeretnénk, ahol minden egyes emberre vonatkoznak az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában leírt jogok és a nemzetközi emberi jogi megállapodások.

Függetlenek vagyunk minden kormánytól, politikai ideológiától, gazdasági érdekeltségtől vagy vallástól – főleg tagjaink anyagi támogatásából és közadományokból tartjuk fent magunkat.

2010. január
Index: EUR 39/001/2010

Amnesty International
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom
www.amnesty.org